

HỒI 92

Yêu Nữ Thánh Nữ

Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng đánh ra một chiêu Mãn Thiên Tật Phong, hất văng hai thanh đại đao từ hai bên tả hữu công tới. Lúc này đệ tam môn đồ của Khúc Ngạo, Canh Ca Hồ Nhi đã sải chân bước tới, trường kiếm trong tay chém xả xuống đầu gã. Kiếm còn chưa tới nơi, hàn khí đã bao phủ toàn bộ phần trước mặt của Khấu Trọng.

Khấu Trọng biết kiếm này đã tụ hợp toàn thân công lực của Canh Ca Hồ Nhi, nhân lúc gã đang bận đối phó với hai tên thủ hạ mà tấn công vào chỗ sơ hở, lợi hại phi thường, chẳng những không hề sợ hãi mà còn hưng phấn lạ thường, đao thế chuyển nhanh như chớp, nghênh tiếp kiếm chiêu của đối phương. Hoàng quang lóe lên, phát ra những tiếng động chói tai.

Khấu Trọng vẫn đứng vững như núi, còn Canh Ca Hồ Nhi thì lão đảo thoái lui hai bộ. Hai thanh trường đao lại tiếp tục công tới, khiến Khấu Trọng không thể truy kích. Hai cao thủ người Thiết Lặc này võ công tuy cao, nhưng Khấu Trọng có thể khẳng định gã có thể thu thập bất cứ người nào trong ba chiêu, nhưng khi bọn họ liên thủ hợp kích, gã lại không thể toàn lực đối phó một trong hai người, thế nên rất có cảm giác có tiền mà không thể tiêu. Từ đây có thể thấy hai người này đang thi triển một thứ chiến thuật liên thủ hết sức huyền ảo, khi hợp lại có thể khiến họ chế trụ được đối thủ có võ công cao hơn nhiều lần.

Khấu Trọng trái lại chẳng hề úy kỵ, hào khí xung thiên, thoát tả thoát hữu, sử dụng thân pháp kỳ ảo như loài cá quẫy nước tránh khỏi đao thế của địch nhân.

"Sạt!".

Trường kiếm của Canh Ca Hồ Nhi lại đâm tới, vẫn là chiêu kiếm lúc nãy, chém xả tới Khấu Trọng. Tuy là một kiếm hết sức đơn giản, nhưng trong lòng Khấu Trọng lại nảy sinh một cảm giác không thể tránh né, gã liền vội vung Tĩnh Trung Nguyệt lên hoàn kích.

"Đang!".

Tĩnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng sáng rực lên ánh vàng chói lọi, một lần nữa đánh bật kiếm của địch nhân. Lần này Canh Ca Hồ Nhi bị chấn lui ba bước, còn Khấu Trọng cũng khê dịch về sau nửa bước. Cả hai đều kinh ngạc nhìn đối phương.

Khấu Trọng ngạc nhiên là vì một kiếm này của Canh Ca Hồ Nhi đột nhiên uy lực đại tiến, so với kiếm trước thì uy mãnh hơn gấp bội, khiến cho huyết khí của gã đảo lộn một hồi, giả như uy lực kiếm tiếp theo cũng tiếp tục tăng lên như vậy, thì gã không bại tẩu mới là chuyện lạ.

Canh Ca Hồ Nhi càng kinh ngạc hơn gấp bội, điều làm y kinh hãi chính là sự dẻo dai của Khấu Trọng, nên biết rằng chiêu thức gã vừa sử ra chính là độc môn công phu Cuồng Lãng Thất Chuyển, là một trong tam đại kỳ công của Khúc Ngạo sáng tạo ra, mỗi một đao đều có thể hấp thụ một phần công lực của đối phương để tăng cường cho kiếm thể của bản thân, nguy dị phi thường, chẳng ngờ chân khí của Khấu Trọng chẳng những không bị hấp thụ, mà lại lạnh giá phi thường, khiến cho y mặc dù có thể miễn cưỡng hút được đôi chút, song cũng khó chịu vô cùng, thế nên chiêu thức hai này, y đã phải thoái lui thêm một bước nữa. Đến giờ y mới hiểu ra tại sao Nhậm Thiếu Danh lại phải ngậm hờn dưới đao của đối phương?

Lúc này sau lưng Khấu Trọng lại vang lên tiếng lưỡi đao phá không, Khấu Trọng tâm niệm chuyển động, thầm nhủ nếu tiếp tục như vậy, bản thân ắt sẽ rơi vào tình trạng bị động mãi không thể phản kích lại được, trong lòng đã thầm có tính toán. Khấu Trọng đảo người theo đao, tựa hồ như muốn nghênh tiếp đao chiêu của kẻ bên trái, đột nhiên lại dịch nhanh người sang bên, đối mặt với trường đao từ bên phải chém tới, Tĩnh Trung Nguyệt sáng rực ánh vàng, chỉ thẳng vào địch nhân.

Tên cao thủ Thiết Lặc kia cảm thấy quái đao trong tay đối phương sáng rực lên, đao khí cuộn cuộn đầy tới, sát khí tựa hồ như thiên quân vạn mã cũng cùng xông tới, lập tức tiêu tán toàn bộ nhuệ khí, ngây người ra, không biết nên tiến hay là nên thoái. Thế trận liên thủ vốn liên lạc như áo trời, lập tức lộ ra một sơ hở tuyệt đối không nên để lộ.

Khấu Trọng cười dài một tiếng, uốn lưng thẳng ra, thần thái trở nên oai nghiêm vô cùng, dáng vẻ thập phần tự tin. Tĩnh Trung Nguyệt vẽ một đường nhanh như điện chớp chém vào tên cao thủ Thiết Lặc.

“Đang!”

Y lập tức vận đao chống đỡ. Nào ngờ ánh vàng lóe lên, khiến cả người y bay lên khỏi mặt đất, lúc rơi xuống thì đã khí tuyệt thân vong. Canh Ca Hô Nhi lúc này mới giặt mình sạch, từ đây có thể thấy bốn người giao thủ nhanh tới nhường nào. Y thấy vậy thì cả kinh thất sắc, xông tới chém ra một chiêu kiếm kinh thiên động địa. Chiến trường càng lúc càng kịch liệt, ở xung quanh đài cao, không ngừng có người ngã xuống trong vũng máu, thảm liệt phi thường. Một thanh kiếm khác lại từ phía tả đâm tới.

Khấu Trọng giả như muốn ngạnh tiếp, Tinh Trung Nguyệt hoa lên một vòng, nhưng khi trường kiếm của địch nhân tới sát người, gã mới dịch sang nửa bộ, để kiếm lướt qua sát mũi mình, chỉ cần sai một phân một hào là gã sẽ lập tức bị thương hoặc táng mạng dưới kiếm địch. Tinh Trung Nguyệt lập tức chém xả ra.

“Đang!”.

Tên cao thủ mới tập kích bị kinh lực của gã làm chấn động, há miệng phun ra một búng máu, lão đảo thoái lui, nhất thời không thể tiếp tục tấn công. Khấu Trọng thấy áp lực đã giảm, liền cười lên khanh khách, sải bước lên trước, Tinh Trung Nguyệt rung lên, liền tiếp công tới Canh Ca Hô Nhi như sóng biển xô bờ.

Canh Ca Hô Nhi mới lần đầu tiên gặp phải người có thể ngạnh tiếp với Cuồng Lãng Thất Chuyển, sớm đã sợ hãi trong lòng, không dám tiếp đao, vội vàng nhảy lui về phía sau tránh né.

Khấu Trọng cũng không buồn truy kích, cười lên ha hả, tung mình chạy đi tiếp ứng Từ Tử Lăng.

oOo

Từ Tử Lăng vừa chạy tới chân đài cao, hơn mười tên Thiết Lặc chia làm hai đội, một đội lao lên ngăn gã lại, một đội đứng vây xung quanh hoàng y nữ tử, nghiêm thủ cửa ải cuối cùng. Từ Tử Lăng biết được nếu không thể dùng thủ pháp như sét đánh không kịp bưng tai, đánh ngã phòng tuyến cuối cùng của đám người Thiết Lặc, để cho mỹ nữ Thiết Lặc kia kịp thời quay lại, thì đừng nói là cứu người, mà ngay cả bản thân gã cũng khó có thể tự bảo.

Còn đám người Thiết Lặc đang xông tới này, võ công rõ ràng cao hơn những võ sĩ vừa bị gã đánh ngã, đặc biệt là tên đại hán to lớn cầm thương ở giữa, thương chưa tới, thương khí

đã ép tới, hung hãn phi thường. Từ Tử Lăng nào dám coi thường, vội tung người nhảy lên cao ba trượng, sau đó lại tiếp tục vận khí phiên thân, đảo người bay về phía cây trụ gỗ trên đài cao.

Đám người Thiết Lặc bên dưới nào ngờ Từ Tử Lăng ở trên không vẫn có thể linh hoạt như loài chim ưng, đảo người lặn nữa, nhất thời tay chân luống cuống không biết phải làm sao, đáng sợ nhất là Từ Tử Lăng có thể mượn lực khi tiếp xúc với trụ gỗ để tùy ý chọn điểm hạ thân, khiến cho bọn chúng không thể phòng vệ, không biết ứng phó thế nào. Nói thì chậm, thực chất sự việc diễn ra nhanh vô cùng.

Từ Tử Lăng vỗ nhẹ một chưởng lên trụ gỗ, cùng lúc ôm trụ trượt xuống, một luồng kinh khí mãnh liệt từ trên cao ép xuống sáu tên võ sĩ Thiết Lặc thủ bên dưới. Lúc này cho dù bọn chúng có muốn giết chết hoàng y nữ tử đang bị trói kia cũng không thể làm được.

Một tiếng thét lạnh lạnh vang lên, mỹ nữ Thiết Lặc kia đã quay lại trên đài. Lúc này cột trụ đột nhiên gãy đoạn thành mấy khúc. Định nhân giờ mới biết tác dụng của một chưởng vừa rồi của Từ Tử Lăng, đồng thời cũng hiểu được sự lợi hại của gã. Có điều tất cả đều đã quá muộn.

Hoàng y nữ tử không được trụ gỗ đỡ lưng, ngã nhào xuống đài gỗ, Từ Tử Lăng lập tức lướt tới đỡ nàng dậy, tung mình nhảy lên, đồng thời hú lên một tiếng, gọi Khấu Trọng cùng rời khỏi một lượt.

oOo

Khấu Trọng dẫn đường, Từ Tử Lăng kẹp hoàng y nữ tử, chạy một mạch hai mươi dặm đường, đến một ngọn núi nhỏ thì dừng lại. Từ Tử Lăng đặt hoàng y nữ tử lên thảm cỏ, chau mày nói: "Thật kỳ quái, có lẽ nàng ta bị điểm huyết, nhưng vô luận ta giúp nàng ta thông kinh hoạt mạch thế nào, nàng ta vẫn không tỉnh lại".

Khấu Trọng ngồi xuống bên cạnh hoàng y thiếu nữ, đưa tay vén mái tóc dài sang bên. Lập tức, cả gã lẫn Từ Tử Lăng đều ngây người ra. Mẹ ơi! Trên đời này lại có mỹ nữ khí chất nhường này sao? Nếu như trong đôi mắt nhắm nghiền kia là một ánh mắt long lanh xúng với với tuyệt thế hoa dung của nàng, thì dù là những mỹ nữ tuyệt sắc như là Tống Ngọc Trí, Trầm Lạc Nhạn, Đơn Uyển Tinh cũng phải thua kém nàng ba phần.

Khấu Trọng nhìn thân thể tuyệt mỹ nhấp nhô như núi đồi của nàng, làn da căng mọng, trắng bóng như tuyết, thở hắt ra một hơi nói: “Mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành đại khái chính là như thế này, chẳng trách mà nhân mã hai bên lại vì nàng mà liều mạng với nhau”.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi nói: “Chỉ nhìn mái tóc đen của nàng, làn da trắng mịn, là biết cái gì gọi là thiên sinh lệ chất rồi, ta chưa từng thấy làn da mái tóc nào đẹp đến như vậy, đẹp đến độ gần như kỳ dị”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Người nói đúng lắm, đáng lẽ thấy mỹ nữ thì phải thấy nóng lòng, tại sao vừa rồi ta lại thấy lạnh hết cả người vậy nhỉ?”.

Từ Tử Lăng nhìn nàng một lượt từ đầu tới chân, không thể nào tìm ra bất kỳ một khuyết điểm nào dù nhỏ nhất trên cơ thể đều đặn của nàng. Vẻ đẹp hoàn mỹ vô khuyết của nàng khiến cho gã càng ngắm nhìn càng cảm thấy một sự huyền hoặc không thể nói nên lời.

Khấu Trọng thở dài nói: “Nàng ta có phải là người không vậy? Nhìn ngang nhìn dọc ta cũng thấy nàng ta giống tinh linh hơn là giống người, làm gì có người nào đẹp như vậy chứ?”.

Thanh âm của Từ Tử Lăng chợt trở nên lạnh lạnh: “Hình như người đã quên mất nguyên nhân mình ngồi xuống rồi thì phải?”.

Khấu Trọng giờ mới nhớ ra mình phải tìm cách giải khai huyết đạo cho hoàng y mỹ nữ, ngượng ngùng nói: “Bởi vì nàng ta quá đẹp, đẹp đến nỗi kinh tâm động phách, quý khốc thần sầu. Ô! Sao sắc mặt người trở nên khó coi thế kia?”.

Từ Tử Lăng đưa tay xoa mắt, suy nghĩ một lát rồi nói: “Có lẽ là do vừa rồi ta muốn đả thông huyết đạo cho nàng ta mà tổn hao quá nhiều chân lực”.

Khấu Trọng nháy mắt ra hiệu với Từ Tử Lăng, ngoài miệng vẫn nói: “Có lẽ là vì nguyên nhân này rồi!”.

Từ Tử Lăng hiểu ý liền đứng dậy nói: “Ta đi một vòng xem có địch nhân đuổi tới hay không, người ở đây nghĩ cách cứu tinh nàng ta”.

Khấu Trọng lập tức nắm lấy thời cơ: “Hay là cùng đi một lượt thì hơn”. Nói đoạn đặt tay lên vai Từ Tử Lăng, đồng thời truyền chân khí vào kinh mạch của gã.

oOo

Hai gã đi ra xa chừng ba mươi trượng, Khấu Trọng mới thấp giọng nói: “Thật kỳ lạ, trước đây dù ngươi lục chiến với kẻ thù, sắc mặt cũng không xanh xao đến vậy, giờ đây ta phải truyền chân khí vào thì mới hồng hào trở lại đó”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Nữ nhân này chẳng những đẹp một cách tà môn, mà con người cũng hết sức tà môn, xem ra nàng ta đã động thủ động cước trên người ta rồi. Thủ huyệt thiên hạ này có thủ pháp phong huyết nào mà chúng ta không giải khai được chứ? Lễ nào người điểm huyết nàng ta còn mạnh hơn cả Bạt Phong Hàn? Chuyện này tuyệt đối không có khả năng”.

Khấu Trọng cười khố: “Nếu người điểm huyết nàng ta là Khúc Ngạo thì sao? Ngươi đừng quên rằng công lực của Khúc Ngạo cũng chỉ kém Tất Huyền có một hai phần mà thôi”.

Từ Tử Lăng thất thanh thốt lên: “Ngươi gặp Khúc Ngạo rồi sao?”.

Khấu Trọng bực dọc nói: “Nếu gặp phải Khúc Ngạo, ta liệu có còn mạng để ở đây cùng ngươi nghiên cứu làm sao cứu tỉnh yêu nữ đó hay không? Hừm, yêu nữ này thật đẹp, đẹp đến mức khiến ta cảm thấy dù bị nàng ta hại chết cũng cam tâm tình nguyện”. Thấy Từ Tử Lăng vẫn đang nhìn mình, gã cười xoa nói: “Đám người vừa rồi là thủ hạ của Khúc Ngạo, có một tên sử kiếm võ công cũng khá cao cường, tự xưng là đệ tam môn đồ của Khúc Ngạo, tên là Canh Ca Hô Nhi. Còn bên kia là Độc Bá Sơn Trang, hừ... chỉ nghe cái tên đã biết không phải người tốt rồi”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Tại sao bọn họ lại đánh nhau vì yêu nữ này vậy?”.

Khấu Trọng lắc đầu tỏ ý không rõ, kéo tay Từ Tử Lăng bước xuống dốc núi, vừa đi vừa nói: “Khi vừa nhìn thấy vẻ đẹp kỳ quái của nàng ta, ta đã sinh ra cảm giác tâm kinh đảm khiếp rồi. Hồng nhan họa thủy có lẽ chính là như vậy. Nói cho ta biết, ngươi đã từng nghĩ qua là sẽ có người nào đẹp hơn cả mấy người bọn Đơn Uyển Tinh, Trầm Lạc Nhạn, Lý Tú Ninh hay không?”.

Từ Tử Lăng khẽ lắc đầu biểu thị chưa từng nghĩ tới, mỉm cười gượng gạo nói: “Lựa chọn duy nhất của chúng ta chính là tẩu vi thượng sách! Ồ? Tại sao ngươi càng đi càng chậm vậy?”.

Khấu Trọng ngồi phệt xuống, gãi đầu nói: “Tiểu Lăng à! Ngươi thử nói xem, nếu chúng ta coi người tốt là kẻ xấu, cô nương nhà người ta thanh thanh bạch bạch như vậy lại bị chúng ta nghi thần nghi quỷ mà lọt vào tay người Thiết Lạc lần nữa, hoặc là bị dã thú ăn thịt, lương tâm của chúng ta có thể bình yên hay không?”.

Từ Tử Lăng cũng ngồi xuống một tảng đá bên đường nói: “Nhưng ngươi thử giải thích xem tại sao sắc mặt của ta lại xanh nhợt như vậy chứ?”.

Khấu Trọng hỏi: “Trước khi cứu nàng ta, ngươi có giao thủ với người nào đặc biệt lợi hại hay không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Đích thực có giao thủ mới một mỹ nữ Thiết Lạc sử song đao, nhưng nàng ta còn chưa đủ tư cách đả thương được ta”.

Khấu Trọng nói: “Võ công của Khúc Ngạo thập phần cổ quái, giống như tên Canh Ca Hồ Nhi kia có một phương pháp rất kỳ quái để tăng cường lực đạo vậy, có lẽ mỹ nữ Thiết Lạc đó đã ngấm đả thương ngươi cũng không chừng, xem ra rất có thể chúng ta đã trách lầm nàng ta là yêu nữ đó”.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi nói: “Có thể nàng ta là một nữ tử yếu ớt không hề biết chút võ công, bằng không thì là công lực cao minh đến nỗi cả chúng ta cũng không thể cảm nhận được trong người nàng ta có chân khí đang lưu chuyển. Ừm, ta cũng không biết phải xử lý thế nào nữa?”.

Khấu Trọng trầm tư nói: “Chiều lý thì đây không phải là một cái bẫy, bởi vì nàng ta làm sao biết được chúng ta sẽ cứu mình chứ?”.

Từ Tử Lăng cũng cúi đầu trầm ngâm: “Nhưng tại sao chúng ta cứ có cảm giác không thỏa đáng vậy?”.

Khấu Trọng đứng dậy, dứt khoát nói: “Trở về xem nàng ta thế nào rồi tính sau!”.

oOo

Mỹ nữ thần bí đó vẫn nằm lạng lẽ trên thảm cỏ, lúc này mây đen đã qua, bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, vẻ đẹp của nàng càng thêm hấp dẫn mê người. Xa xa vang lên tiếng hú của loài dã lang vắng vắng, không biết có phải là vì ngửi thấy mùi huyết tanh của chiến trường mà kết bầy kéo tới hay không. Hai gã nấp trong một bụi cây, do dự không biết nên quyết định thế nào. Từ khi xuất đạo đến nay, đây mới là lần đầu tiên hai gã lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan thế này.

Khấu Trọng nhìn gò ngực phập phồng của mỹ nữ thần bí, thì thầm với Từ Tử Lăng: “Nhìn dáng vẻ của nàng ta, tuyệt đối không quá hai mươi tuổi, cho dù sư phụ của nàng là Tất

Huyền hay Phó Dịch Lâm thì cũng khó có thể khiến công lực nàng ta cao tới mức thâm tàng bất lộ, giấu được cả ta với người”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Nếu như nàng ta là một người giống Sư Phi Huyền... trời...”. Hai gã cùng lúc giật mình kinh hãi, hiển nhiên là cùng nghĩ tới một khả năng có thể xảy ra.

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Mẹ ơi! Nếu nàng ta là đệ tử đích truyền của Âm Quý Phái sẽ quyết đấu với Sư Phi Huyền thì mọi thứ sẽ trở thành có khả năng hết”.

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Khả năng này rất lớn. Nhậm Thiếu Danh là nhi tử của Khúc Ngạo, Ác Tăng Diễm Ni lại từng là người của Âm Quý Phái, bằng không tại sao lại trối nàng ta lên cột như muốn chờ chúng ta đến cứu vậy”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Nhất định là như vậy. Đi thôi! Xem ả có thể nằm đến bao giờ?”.

Nói thì nói vậy, hai gã chỉ nói chứ không đi. Chợt nghe một tiếng sói hú vang lên gần đó. Toàn bộ tinh thần hai gã tập trung lên người hoàng y nữ tử, lập tức bị tiếng sói hú làm cho giật thót mình. Mấy con ác lang lao từ trên dốc núi xuống, vừa thấy hoàng y nữ tử thì hai mắt đã sáng rực, bốn người phóng tới.

oOo

Hai gã hì hục một lúc, cuối cùng đã làm xong một cái cang bằng cành cây và dây mây. Đây vốn là một chuyện mất công và tốn thời gian, song vì không muốn tiếp xúc với thân thể nàng ta, nên dù mất thời gian hai gã cũng đành phải làm. Hai gã hết sức cẩn thận, vừa vận công phòng bị, vừa đặt thân thể mềm mại vô cốt của nàng lên cang, rồi thở phào nhẹ nhõm.

Khấu Trọng cười khố nói: “Trở về rồi nói sau!”.

Hai gã nhắc cang lên, thi triển khinh công chạy đi như gió.

- o O o -